

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/47/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014201278
Dátum vydania rozhodnutia:	09.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014201278.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka. a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa : P. P. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., štátny príslušník Somálsko, bez cestovných dokladov, t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, Sečovce, zastúpený: JUDr. Marianna Lechmanová, advokátka, Štúrova 20, Košice, IČO: 42 249 163, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-437-013/2014 zo dňa 6. októbra 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. novembra 2014, č. k. 2Sp/53/2014-28, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. novembra 2014, č. k. 2Sp/53/2014-28, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-PO9-437-013/2014 zo dňa 06.10.2014, ktorým bol navrhovateľ zaistený podľa § 88a ods.1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré bez zistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie citovaného rozhodnutia odporcu zo dňa 06.10.2014, ktorým odporca v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 06.10.2014 o 17:00 hod. na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 06.03.2015 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocnenej advokátky, nie je dôvodný.

Poukázal na to, že z obsahu spisu bolo zrejmé, že dňa 19.06.2013 navrhovateľ požiadal o azyl z dôvodu obavy o svoj život a bol umiestnený v Záchytnom tábore v Humennom. Po preložení do Pobytového tábora v Rohovciach, odkiaľ dňa 29.07.2013 svojvoľne odišiel, sa zdržiaval v Nórsku. Na základe informácie o dublinskom transfere z Nórska do SR (MÚ MV SR č. p. MÚ-414/DS-DŽ-2013) bol v zmysle Dublinského nariadenia vrátený späť na územie SR z Nórska. Je pozitívne lustrovaný v IS EURODAC a IS MIGRA.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí uviedol všetky skutočnosti, ktoré sú reálnym prejavom správania sa cudzinca. Ako vyplýva zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku č. PPZ-HCP-PO9-437-012/2014 zo dňa 06.10.2014, navrhovateľ nemal v úmysle ostať na území Slovenskej republiky, aj keď požiadal o azyl. Zo Slovenska utiekol, pred tým ako bolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o udelenie azylu, pretože chcel žiť v Nórsku pri svojom bratovi. Navrhovateľ navyše zmaril pokus o transfer z územia Nórska dňa 21.01.2014 tým, že ušiel a skrýval sa. Ako dôvod uviedol to, že mal v Nórsku prácu a vedomosti o tom, že pokiaľ sa bude zdržiavať rok a pol na území Nórska, tak by tam mohol opätovne požiadať o azyl. Azylové konanie na území SR bolo zastavené, pretože z Pobytového tábora v Rohovciach utiekol dňa 29.07.2013 a od tohto času sa ani nezaujímal o výsledok azylového konania. Navrhovateľ sa sám v zápisnici vyjadril, že nič iné už nechce uviesť, ani doplniť a berie na vedomie zaistenie ako žiadateľ o azyl, najmä z dôvodu existujúceho rizika jeho úteku. Jeho námietky preto nie sú opodstatnené.

K námietke 4/, týkajúcej sa doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto dĺžka bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov. Odporca stanovil čas, dokedy sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia k tomu, aby sa zistili skutočnosti uvádzané navrhovateľom v azylovom konaní, o ktorom sa má rozhodnúť v zákonnej lehote podľa ust. § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyly.

Krajský súd uviedol, že je toho názoru, že riziko úteku u navrhovateľa je dané, aj bez ohľadu na to, že navrhovateľ túto nechce spájať s predchádzajúcim útekem. Predpokladom na túto obavu je celkové správanie sa navrhovateľa, ktorý síce podal žiadosť o udelenie azylu na území SR, ale sám ušiel z príslušného zariadenia na území SR a bol vrátený z územia Nórska späť.

Z uvedených dôvodov nie je možné považovať námietky navrhovateľa pod bodom 4/ za opodstatnené, pretože tak dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k tomuto zaisteniu, boli v súlade s platnou právnou úpravou, citovanou v napadnutom rozhodnutí.

K námietke 5/, týkajúcej sa neskúmania reálnej možnosti vyhostenia navrhovateľa krajský súd uviedol, že táto nie je zákonným predpokladom zaistenia cudzinca v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach a argumentácii dôvodov zaistenia poukázal na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd námietkam navrhovateľa nevyhovел a napadnuté rozhodnutie odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-437-013/2014 zo dňa 06.10.2014 v zmysle § 250q ods. 2 OSP ako zákonné potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že je štátnym príslušníkom Somálska a na územie Slovenskej republiky bol prevezený z územia Nórska. Na základe Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa ustanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov bol navrhovateľ vrátený dňa 06.10.2014 na územie Slovenskej republiky z Nórska.

Navrhovateľ podal odvolanie voči rozsudku krajského súdu z nasledujúcich dôvodov:

1/Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Navrhovateľ uviedol, že vytýka správnomu orgánu ako aj prvostupňovému súdu, že nedostatočne zistili skutkový stav veci a rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie odporcu ako aj prvostupňového súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením uviedol, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.10.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

Dôvody, pre ktoré odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa sú podľa navrhovateľa nedostatočné vo vzťahu k čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, z dôvodu, že odporca neuviedol, konkrétne na aký účel v zmysle čl. 5 ods. 1 Dohovoru rozhodol o zaistení navrhovateľa. Navrhovateľ poukázal na to, že pozbavenie osobnej slobody nie je možné subsumovať pod žiaden dôvod v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, a preto je napadnuté rozhodnutie o zaistení odporcu v rozpore s dohovorom. Odporca v rozhodnutí o zaistení iba formálne uviedol súlad s citovaným článkom dohovoru avšak bez bližšej právnej úvahy, ako k takému záveru dospel. Rozhodnutie odporcu o zaistení je preto nepreskúmateľné.

Prvostupňový súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, s týmto právnym názorom prvostupňového súdu sa navrhovateľ nestotožňuje. Navrhovateľ uviedol, že jeho zaistenie nie je výnimočnou okolnosťou a nie je ani v súlade so zásadami nevyhnutnosti a proporcionality, nakoľko existujú iné menej invazívne riešenia, ktoré mal v danom prípade odporca aplikovať.

2/ K riziku úteku navrhovateľa ako účastníka konania uviedol, že správny orgán zovšeobecnil vo svojom rozhodnutí o zaistení riziko úteku účastníka konania.

Prvostupňový súd sa v otázke rizika úteku navrhovateľa v plnom rozsahu stotožnil s názorom správneho orgánu, keď sa navrhovateľ nezaujímal o výsledky azylového konania, ktoré prebiehalo v Slovenskej republike. Navrhovateľ nevedel, že po podaní žiadosti o azyl je potrebné zotrvať na území Slovenskej republiky. Je preto otázne, či je nevyhnutné trestať navrhovateľa zásahom do jeho osobnej slobody, tým, že je zaistený, keď ani nevedel o tom, že sa musí na území Slovenskej republiky zdržiavať. Navrhovateľ udáva, že keďže teraz už vie, že musí počkať do skončenia konania o udelenie azylu v Slovenskej republike, určite by tak toho času urobil.

V rozhodnutí o zaistení na str. 6 napadnutého rozhodnutia odporca udáva, že prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t.j. či trvá riziko úteku účastníka konania. Správny orgán dospel právnou úvahou k záveru, že riziko úteku trvá, keďže účastník konania už raz porušil povinnosti

vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných príslušných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia Slovenskej republiky. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že odišiel za bratom do Nórska, po tom, ako strávil rok vo väzení na Ukrajine a dlho svoju rodinu nevidel. Poukázal aj na dĺžku konania slovenských orgánov, kedy cudzinci často nevedia, ako dlho budú musieť čakať na rozhodnutie a nevedia ani, čo s nimi bude v prípade negatívnej odpovede.

3/ Možnosti uplatnenia alternatív zaistenia

Navrhovateľ poukázal na to, že správny orgán sa v rozhodnutí o zaistení zaoberal aj možnosťami alternatív zaistenia. Správny orgán skúmal skutočnosti, či účastník konania nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Pri výsluchu navrhovateľa síce správny orgán zistil, že navrhovateľ nemá v Slovenskej republike, avšak podľa názoru navrhovateľa mal zisťovať aj rodinné väzby v celej EU. V čase výsluchu navrhovateľa pred správnym orgánom, nebol navrhovateľ zastúpený právnym zástupcom a preto, ak aj ho správny orgán poučil v zmysle § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní, mal odporca vynaložiť väčšie úsilie pri zisťovaní skutočného stavu veci, najmä pri spisovaní Zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Napokon správny orgán zisťoval iba formálnym spôsobom, či navrhovateľ má finančné zabezpečenie, pričom odporca ani nezisťoval majetok navrhovateľa.

Odporca ako správny orgán podľa názoru navrhovateľa nezistil, že navrhovateľ nemá dostatočné finančné prostriedky. Odporca nemôže odôvodňovať prečo nepripustil alternatívy zaistenia, ak nezistil všetky okolnosti súvisiace s majetkovými pomermi navrhovateľa.

Navrhovateľ rovnako uvádza, že je irelevantné, či má alebo nemá v Slovenskej republike zabezpečené ubytovanie alebo zamestnanie, nakoľko toto nie je podmienkou toho, aby nebol zaistený.

S týmito alternatívami zaistenia sa však správny orgán vo svojom rozhodnutí náležite nevysporiadal, a teda stále pretrvávajú v danom prípade pochybnosti o tom, či je nevyhnutné zaistiť navrhovateľa na dobu 5 mesiacov, pričom jeho zaistenie by mohlo byť nahradené aj inými alternatívnymi možnosťami, ktoré zákon pripúšťa.

K alternatívam zaistenia sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril ani prvostupňový súd, aj keď to vo svojom Návrhu na preskúmanie rozhodnutia navrhovateľ udával.

4/ Navrhovateľ uviedol, že trvá na tom, že doba, na ktorú je zaistený je neprimerane dlhá.

Navrhovateľ uviedol, že odporca ho zaistil na dobu 5 mesiacov, teda na skoro maximálnu dobu, ktorú mu umožňuje zákon, pričom z rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ je žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov ho zaistil na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať.

Z príručky UNHCR k otázke zaistenia žiadateľov o azyl, vyplýva, že žiadateľ o azyl môže byť zaistený výlučne pre účel predbežného pohovoru za účelom zistenia základu žiadosti o azyl, pričom táto výnimka zo všeobecného princípu nemôže byť využívaná na ospravedlnenie zaistenia na celé konanie o rozhodovaní o žiadosti o azyl alebo na neobmedzenú dobu. Z uvedeného dôvodu považuje navrhovateľ napadnuté rozhodnutie za nezákonné. S týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľa vôbec nevysporiadal.

V konaní o zaistení si treba vždy vo vzťahu ku každému individuálnemu prípadu uviesť, že rozhodnutie o zaistení sa dotýka najzákladnejších práv a slobôd človeka, ktorý je cudzincom neznalým spravidla reči, prostredia zvykov, právneho poriadku, atď. v Slovenskej republike. Je preto nanajvyššou požiadavkou pri rozhodovaní o zaistení dbať nielen na splnenie formálnych kritérií na poskytnutie tlmočenia a právneho zástupcu, ale aj na to, aby účastník správneho konania mal možnosť tlmočenia a právnej služby v čase, keď to považuje za nevyhnutné na ochranu svojich práv a slobôd. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 10Sž/9/2014)

5/ Nezisťovanie reálnej možnosti vyhostenia navrhovateľa

Odporca nezisťoval, či je možná reálna vyhostiteľnosť navrhovateľa do jeho vlasti. Z domácej právnej úpravy, zo záväznej judikatúry a z podstaty zaistenia za účelom vyhostenia vyplýva, že logickým predpokladom zaistenia je, že jeho účel bude môcť byť naplnený, preto je potrebné zvážiť, či je výkon

správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný. Takýmto spôsobom, a touto úvahou sa správny orgán ani krajský súd nezaoberali, aj keď z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ ako dôvod podania žiadosti o azyl uviedol, že sa bojí o svoj život, nakoľko členovia Al - Shabab ho nútili k spolupráci. Navrhovateľ preto namietal neúčelnosť a neefektívnosť rozhodnutia o zaistení, ktorú vyvodzuje najmä z nemožnosti reálneho vyhostenia o domovskej krajiny navrhovateľa.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutia odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, navrhol tiež, aby odvolací súd nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že zotrváva na vyjadrení k veci tak, ako uviedol v stanovisku pod č. p. PPZ-HCP-P09-437-027/2014 zo dňa 22.10.2014 (toto stanovisko je súčasťou spisového materiálu č. s. PPZ-HCP-PO9-437/2014). Na tomto stanovisku aj naďalej trvá a žiada o jeho akceptáciu pri ďalšom posudzovaní odvolania navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-P09-437-013/2014 zo dňa 06.10.2014, rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré bez zistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol eskortovaný z územia Nórska podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu, zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Navrhovateľ bol dňa 18.06.2013 v čase 6:10 hod. kontrolovaný hliadkou OHK PZ Topoľa, RHCP Sobrance, ÚHCP Prezidia PZ v katastri obce Runina, pričom bolo zistené, že neoprávnene prekročil štátnu hranicu z územia Ukrajiny a vonkajšiu hranicu členských štátov mimo hraničný priechod a bez platného cestovného dokladu. Následne požiadal o udelenie azylu a bol presunutý do Pobytového tábora Rohovce. 29.07.2013 bol zaznamenaný svojvoľný odchod navrhovateľa, a preto bolo konanie o udelenie azylu zastavené. V zmysle Dublinského dohovoru bol navrhovateľ transferovaný s eskortou späť na územie Slovenskej republiky z územia Nórska dňa 06.10.2014, kedy bolo začaté konanie o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

V ďalšej časti rozhodnutia odporca citoval výpoveď navrhovateľa zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania, spísanej dňa 06.10.2014 pod číslom č. s.: PPZ-HCP-P09-437-012/2014. Odporca poukázal na právnu úpravu - Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951, Smernicu EP a Rady 2013/33/EÚ zo dňa 26.06.2013, Smernicu Európskeho Parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16.12.2008, čl. 18 Charty základných práv EÚ, čl. 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/52/2008. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli informácie o Dublinskom transfere, zápisnica o vyjadrení účastníka, výsledok z lustrácie v IS MV SR a rozhodnutie Migračného úradu MV SR zo dňa 05.08.2013, z ktorých vyvodil, že u navrhovateľa existuje reálne riziko a dôvodná obava, že sa navrhovateľ pokúsi opäť o útek z územia Slovenskej republiky.

Vo svojom rozhodnutí odporca skúmal rodinné väzby a ekonomickú situáciu navrhovateľa a zistil, že tento nemá žiadne rodinné väzby na území SR, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie a z toho dôvodu mu policajný útvar neuložil povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, pretože nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie

ubytovania.

Zaistenie určil odporca do 06.03.2015 a odôvodnil lehotami, ktoré sú uvedené v ust. § 20 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov a aplikačnou praxou Migračného úradu MV SR, kedy je táto doba potrebná na rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území SR. Ďalej poukázal na ust. § 88 ods. 3, 4, § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako aj na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. decembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa ods. 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov nesmie presiahnuť 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Na základe skutočností zistených v konaní o zaistení navrhovateľa odporca usúdil, že reálne riziko úteku účastníka konania existuje a trvá, nakoľko navrhovateľ porušil povinnosti vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia Slovenskej republiky do Nórska. Odporca usúdil, že navrhovateľ svojou žiadosťou o azyl na území SR má snahu dostať sa do azylového tábora, kde má voľný režim pohybu žiadateľa o azyl a tento voľný režim by vzápätí využil na útek. Po zhodnotení dôkaznej situácie podľa odporcu reálne riziko úteku účastníka konania v konaní o udelení azylu trvá a existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ sa opäť pokúsi o útek z územia SR.

Na základe uvedeného odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Navrhovateľ napadol rozsudok krajského súdu z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie nešpecifikoval ani v konaní pred krajským súdom ani odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúmavacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 OSP), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyiac navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že v danej právnej veci rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza konkrétne na aký účel v zmysle citovaného článku Dohovoru rozhodol o jeho zaistení. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a preto rozhodnutie odporcu je v rozpore s uvedeným článkom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 31 Dohovoru o právnom postavení utečencov (vyhláseného pod č. 319/1995 Z. z.) sa zmluvné štáty zaviazali, že za predpokladu, že utečenci, ktorí vstúpili na ich územie alebo sa na ňom nachádzajú bez povolenia sa sami bezodkladne prihlásia a preukážu dostatočný dôvod na svoj nezákonný vstup alebo prítomnosť, nebudú ich štáty trestne stíhať pre nezákonný vstup alebo pre prítomnosť utečencov, ktorí prichádzajú priamo z územia, kde ich život alebo ich sloboda boli ohrozené podľa článku 1 tohto dohovoru (ods. 1). Rovnako sa zmluvné štáty zaviazali, že „nebudú na pohyb takýchto utečencov uplatňovať iné obmedzenia, než sú nevyhnutné, a takéto obmedzenia budú uplatňovať iba dovtedy, kým sa ich postavenie v štáte neupraví alebo kým nedostanú povolenie na vstup do iného štátu. Zmluvné štáty poskytnú takýmto utečencom primeranú lehotu a všetky potrebné prostriedky na získanie povolenia na vstup do iného štátu.“ (ods. 2).

V zmysle odporúčania Rady Európy [Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 zo 16.04.2003] sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade a obmedzenie osobnej slobody (org. measure of detention) žiadateľov o azyl má byť pravidelne preskúmané súdom v súlade s čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (bod 4 a 5).

Podľa názoru odvolacieho súdu štáty majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa „zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu“.

Možno preto konštatovať, že zaistenie sťažovateľa je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Prípady pozbavenia slobody v zásade vyžadujú, aby bola periodicky kontrolovaná ospravedlniteľnosť ich ďalšieho trvania. Účelom čl. 5 ods. 4 Dohovoru je umožniť osobe pozbavenej slobody domáhať sa toho, aby súd preskúmal, či toto pozbavenie slobody je zákonné. Vzhľadom na to, že naplnenie podmienok ustanovených zákonom sa v čase vyvíja (najmä pokiaľ ide o existenciu relevantných a dostatočných dôvodov pozbavenia slobody), mala by byť zaistená možnosť domáhať sa takej kontroly opakovane v určitých primeraných intervaloch. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje procesnú záruku najmä proti pokračovaniu pozbavenia slobody, ktoré - hoci bolo pôvodne nariadené zákonným spôsobom - sa potom mohlo stať nezákonným a stratiť akékoľvek opodstatnenie. Požiadavky na urýchléné rozhodovanie o pozbavení slobody a na periodickú súdnu kontrolu v primeraných intervaloch majú svoje opodstatnenie v tom, že zabezpečujú, aby zadržaná osoba nemusela byť vystavená nebezpečenstvu, že zostane zadržovaná aj dlho po tom, ako jej pozbavenie slobody prestalo byť ospravedlniteľné (Shishkov proti Bulharsku z 09.01.2003, § 88).

Podobne možno smerom k už vymedzeným požiadavkám z čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru poukázať na ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad na Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 29.01.2008, č. 13229/03 (najmä § 45), Amuur proti Francúzsku, rozsudok, 25.06.1996, č. 19776/92 (najmä § 43), Abdolkhani a Karimnia proti Turecku, rozsudok, 22.09.2009, č. 30471/08, či Z.N.S. proti Turecku, rozsudok, 19.01.2010, č. 21896/08 (najmä § 56 a § 63).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku je vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa. Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení prihliadol aj na tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnené pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín).

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil v čom vidí existenciu rizika úteku navrhovateľa.

V zmysle článku 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikrčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia. Odporca sa zaoberal možnosťou uloženia miernejších opatrení, po zistení, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, nebola mu uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov- z informácie o Dublínskom transfere č. p.: PPZ-HCP-OCP1-2014/000999-117, zo zápisní o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch MV SR a z rozhodnutia Migračného úradu MV SR zo dňa 05.08.2013, kedy bolo konanie vo veci udelenia azylu na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle zastavené.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle cudzinec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika, považuje sa za žiadateľa okrem cudzinca, ktorého žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bola už v minulosti zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená alebo ktorému sa neudelil azyl; konanie o udelenie azylu sa začína vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky.

Podľa odvolacieho súdu odporca sa v konaní o zaistení navrhovateľa, ktorý bol v postavení žiadateľa o azyl dôsledne riadil zákonom o pobyte cudzincov (§ 88a ods. 1 písm. b/ zákon o pobyte cudzincov) ako aj Smernicou Európskeho parlamentu a rady 2013/33/EÚ z 26.06.2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu. Odporca dôsledne aplikoval závery rozhodnutia Súdneho

dvora Európskej únie zo dňa 30.05.2013 (vec Mehmet Arslan proti Polícii ČR, C-534/11, dostupný na <http://curia.europa.eu>; ďalej len vec A), z ktorého vyplýva, že pokiaľ cudzinec zaistený podľa zákona o pobyte cudzincov požiadava o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ je táto žiadosť podaná účelovo (slovami Súdneho dvora „iba s cieľom pozdržať alebo zmať výkon rozhodnutia o navrátení“) a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení.

Obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevyklučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov (žiadateľov o azyl) nahliadať ako na neoprávnene pobývajúcich osoby a je treba im priznať (okrem iného) právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú (pozri čl. 26, 31 a 32 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951; ďalej len „Ženevská konvencia“).

Zároveň Súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území (bod 60 rozsudku vo veci A.).

Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona, ktoré aplikoval na uvedený prípad totiž umožňuje zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, a to na základe presne špecifikovaných dôvodov, ktoré plne korešpondujú s požiadavkami Európskej únie na zaisťovanie takejto kategórie cudzincov, v konkrétnom prípade žiadateľa o azyl, ktorý bol vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika.

Dôvod pre zaistenie navrhovateľa teda spočíval v tom, že zaistenie je nutné na zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa dĺžky zaistenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca podrobne odôvodnil z akých dôvodov zaistil navrhovateľa na dobu 5 mesiacov. Uviedol, že dobu zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania ako aj aplikácie praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kedy je táto doba potrebná na rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Počas tejto doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra skúmať jednotlivé dôvody, ktorými účastník konania odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca jednoznačne vo výroku svojho rozhodnutia určil lehotu zaistenia na 5 mesiacov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom presne označil deň, kedy bol navrhovateľ zaistený. Je teda nepochybné, odkedy začala lehota plynúť a ktorým dňom dôjde k jej skončeniu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/2/2012 zo dňa 16.02.2012).

Stanovenú lehotu zaistenia odôvodnil existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí. Uvedené teda nasvedčuje zákonnosti rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, pretože v danom prípade bolo nevyhnutné nie len pre zistenie skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o azyl, ale aj z dôvodu, že riziko jeho úteku vzhľadom na predchádzajúce správanie sa navrhovateľa pretrvávalo.

Námietka týkajúca sa nezisťovania reálnej možnosti vyhostenia navrhovateľa je taktiež nedôvodná. Ako správne uviedol krajský súd, reálna možnosť vyhostenia navrhovateľa nie je zákonným predpokladom zaistenia cudzinca v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Predmetné konanie o zaistení navrhovateľa nie je spojené s konaním o jeho administratívnom vyhostení z územia SR, nakoľko navrhovateľ ani nebol odporcom vyhostený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa plne stotožňuje) vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.